

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **GERIMO s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Všešrdova 560/2, IČO: 25286595, zast. JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1284/37, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. září 2010, č. j. 1273/500/10 52184/ENV/10,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 24. září 2010, č. j. 1273/500/10 52184/ENV/10, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,-Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Ing. Martina Flory, Dr., advokáta, do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 3. 2010, č.j. 016242/2010/KUSK/2, spis. zn. SZ 034564/2009/KUSK/5, kterým bylo žalobci vydáno souhlasné závazné stanovisko podle § 4 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění (dále jen „o ochraně přírody a krajiny“), ke schválení lesního hospodářského plánu (dále též „LHP“) pro lesní hospodářský celek (dále též „LHC“) Gerimo - Jindice za podmínek č. 1.) až 6.) stanovených ve výroku rozhodnutí a blíže upravujících způsob hospodaření v jednotlivých porostních skupinách LHC Gerimo - Jindice.

Žalobce nejprve zrekapituloval skutkový stav tak, že již dne 7. 5. 2009 správní orgán I. stupně přijal rozhodnutí č. j. 034564/2009/KUSK/2, sp. zn. SZ 034564/2009/KUSK/3, kterým vydal souhlasné závazné stanovisko ke schválení LHP pro LHC Gerimo – Jindice. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, neboť nesouhlasil s podmínkami obsaženými ve vedlejším

ustanovení výroku (dále též „vedlejší podmínky“ či „podmínky“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 2. 2010, č. j. 5311/500/09 49786/ENV/09 předchozí prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět správnímu orgánu I. stupně k novému rozhodnutí.

Poté správní orgán I. stupně vydal dne 8. 3. 2010 souhlasné závazné stanovisko ke schválení LHP pro LHC Gerimo Jindice č. j. 016242/2010/KUSK/2, spis. zn. SZ 034564/2009/KUSK/5. Ve vedlejších ustanovení výroku stanovil žalobci znovu podmínky. Odvolání žalobce již žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce v obecné rovině namítal rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s § 2 až 8 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný v rámci rozhodovací činnosti nezohlednil zásadu proporcionality, zásadu ochranu dobré víry dle § 2 odst. 3 správního řádu ani zásadu procesní ekonomie dle § 6 odst. 2 správního řádu. Rozpory konkretizoval následujícími námitkami:

Předně žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v nesprávném právním posouzení věci správními orgány. Uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, dále v rozporu s § 24 až § 27 zák. č. 289/1995 Sb., lesní zákon, v rozhodném znění (dále jen „lesní zákon“) a s vyhláškou č. 84/96 Sb., o lesním hospodářském plánování v rozhodném znění. Závazným stanoviskem nelze vynucovat na vlastnících lesa výkon jakékoliv činnosti, která se orgánům ochrany přírody může jevit jako prospěšná, neboť takový postup nemá oporu v zákoně. Zdůraznil, že LHP je dle § 24 odst. 1 lesního zákona nástrojem vlastníka lesa. Většina obsahu LHP má mít pouze doporučující a nikoliv závaznou povahu. Účelem řízení o vydání závazného stanoviska ke schválení LHP je posoudit, zda opatření předpokládaná v návrhu LHP povedou či nepovedou k poškození, zničení, ohrožení či oslabení ekologicko - stabilizační funkce lesa. Veřejnoprávní kontrola obsahu LHP se musí týkat výlučně posouzení souladu navrženého LHP se zákony a ostatními právními předpisy. Nesouhlasil s postupem správního orgánu I. stupně, který do vydání závazného stanoviska zakotvil vedlejší podmínky překračující rámec zákonných povinností žalobce a vyžadující od něj aktivní činnost, kterou nelze promítnout do závazných ustanovení plánu. Zdůraznil, že vedlejší podmínky mění charakter LHP z nástroje vlastníka lesa na nástroj k prosazení zájmů správního orgánu I. stupně a omezení vlastnického práva žalobce v rozporu se zákonem. Jejich realizací by se žalobce vystavil riziku porušení právních předpisů na úseku ochrany lesů a povinnosti přecházení vzniku škod. Cílem vedlejších podmínek bylo přimět žalobce, aby v lesích v LHC Gerimo – Jindice hospodařil způsobem, představujícím ve srovnání se základní úrovní obecné ochrany podle zákona o ochraně přírody a krajiny výrazný nadstandard a odrážejícím zájem správního orgánu I. stupně na pěstování jedle bělokoré namísto smrku.

Dále žalobce namítal částečnou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, spočívající v nevypořádání se s odvolací námitkou žalobce. Konkrétně s jeho tvrzením, že § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny neumožňuje schválení LHP jako stanoviska podmíněného splněním dodatečných podmínek. Žalovaný k námitce pouze uvedl, že je nedůvodná. Žalobce upozornil, že účelem řízení o vydání závazného stanoviska ke schválení LHP je posouzení, zda opatření, předpokládaná v návrhu LHP, povedou či nepovedou k poškození, zničení, ohrožení, nebo oslabení ekologicko - stabilizační funkce lesa, pro který je lesní hospodářský plán zpracován.

Ve třetí žalobou uplatněné námitce poukázal na nezákonné včlenění požadavků orgánů ochrany přírody do vedlejšího ustanovení výroku závazného stanoviska ke schválení LHP.

Odmítl uložení dodatečných povinností ve vedlejším ustanovení výroku, které tak nejsou součástí obsahu LHP. Podmínky by mohly mít právní význam, pokud by byl jejich obsah zohledněn v závazných ustanoveních LHP.

Odkázal na ust. § 24 odst. 2 věta druhá lesního zákona, dle kterého jsou závaznými ustanoveními LHP ustanovení o maximální celkové výši těžeb a o minimálním podílu melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu. Vytkl správnímu orgánu I. stupně, že ve vedlejších ustanoveních výroku o vydání závazného stanoviska uvedl podmínky, které se ani jednoho ze závazných ustanovení LHP netýkají.

K závazným ustanovením o „maximální celkové výše těžeb“ uvedl, že do jejich obsahu nelze promítnout obsah podmínek zakotvených do bodů 2.), 3.) a 4.) vedlejší části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Věcnou souvislost s citovaným závazným ustanovením má pouze podmínka obsažená v bodě 5.), ani ji zde nelze zohlednit. Výpočet tohoto závazného ustanovení se řídí § 8 vyhlášky o lesním hospodářském plánování. Postup výpočtu umožňuje ponechat stojící stromy pouze v lesích prvních zón chráněných krajinných oblastí, národních přírodních rezervací a přírodních rezervacích. Tato pásma se však na území na LHC Gerimo – Jindice nenacházejí, což konstatoval i správní orgán I. stupně. Navíc se zmíněné závazné ustanovení vztahuje na celou plochu LHC a záleží na rozhodnutí vlastníka lesa, které porosty či porostní skupiny bude těžit.

K závazným ustanovením o „minimálním podílu melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu“ uvedl, že postup pro jeho odvozování je upraven v § 10 vyhlášky o lesním hospodářském plánování. Upozornil, že závazným ustanovením je pouze procentuální podíl, který meliorační a zpevňující dřeviny musí při obnově porostu v jednotlivých jednotkách prostorového rozdělení lesa podle vyskytujících se hospodářských souborů zaujímat. Volba poměru, který jednotlivé druhy melioračních a zpevňujících dřevin budou v rámci celkového podílu uvedených dřevin stanoveného v LHP zaujímat, není součástí závazného ustanovení.

K jednotlivým podmínkám obsaženým ve vedlejším ustanovení výroku rozhodnutí o vydání závazného stanoviska žalobce uvedl následující:

- podstatou podmínky č.1) je přímý zákaz určité činnosti. Konkrétně zákaz provádět v určených porostních skupinách těžbu jiných dřevin, než které jsou určeny v rozhodnutí o vydání závazného stanoviska. Upozornil, že zákon nepřipouští, aby orgán ochrany přírody stanovil vlastníkům lesa hospodařících podle LHP jakékoliv zákazy týkající se významného krajinného prvku les. Žalobce tuto skutečnost namítal i v odvolání, ale žalovaný se s námitkou vypořádal jen zčásti, což podporuje žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

- k podmínkám č.1) a č.5), spočívajícím v zákazu těžby stromů jiných druhů než akát a smrk a v příkazu k ponechání stojících stromů v obnovných prvcích, uvedl, že by měly za následek omezení produkční funkce lesů v LHC. Zákaz těžby dřevin jiných druhů, než je smrk a akát, je v přímém rozporu s povinností vyplývající pro žalobce z § 33 odst. 1 lesního zákona, dle kterého je vlastník lesa povinen přednostně provádět nahodilou těžbu tak, aby nedocházelo k vývinu, šíření a přemnožení škodlivých organismů. Realizací citovaných podmínek by došlo k porušení povinnosti žalobce, vyplývající z § 32 odst. 1 písm. b) lesního zákona a tím k ohrožení, nebo poškození životního prostředí ve smyslu § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa v rozhodném znění.

Poukázal na vnitřní nesrozumitelnost části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v níž se žalovaný vyjádřil tak, že provedení nahodilé těžby bez závazného stanoviska není nedovoleným zásahem do významného krajinného prvku les. Provedením nahodilé těžby stromů, které mají být v obnovných plochách ponechány přirozenému rozpadu,

by došlo k porušení podmínky č.5). Touto podmínkou se žalobci naopak ukládá, aby k přirozenému rozpadu ponechal stromy stojící.

Zdůraznil, že realizací podmínek ve vedlejších ustanovení výroku rozhodnutí by pro návštěvníky lesa i lesní personál docházelo ke zvýšení rizika pádu větví a stromů, tj. riziko vzniku škody na zdraví, nebo majetku. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že žalobce svým hospodářským záměrem obnovovat smrk, který ze všech dřevin nejvíce trpí vyvracením a polomy ve větru, zvyšuje nebezpečí pro návštěvníky lesa.

Žalobce žádal, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že je správné a v souladu s platnými právními normami České republiky. Důvodem jeho vydání bylo zhodnocení LHP v souladu se zájmy, které správní orgán chrání.

Souhlasil s tím, že LHP je nástrojem vlastníka lesa s výhradou, že vlastnické právo není absolutní. Zdůraznil ale, že závazné stanovisko je vydáváno proto, aby při tvorbě a realizaci LHP byly zohledněny zejména zájmy ochrany přírody. Poukázal na podstatu procesu tvorby LHP, jejímž smyslem bylo posouzení konkrétního LHP z hlediska jeho vlivu na les, jakožto významného krajinného prvku a nikoliv posuzovat soulad LHP se zákony, to je již další fáze procesu a odpovědnosti orgánu, který LHP schvaluje.

Uvedl, že existence vedlejších podmínek ve správním aktu je jeho běžnou a obvyklou obsahovou náležitostí. Podmínkami dochází pouze ke konkretizaci obsahu správního aktu. Připustil, že podmínky nemohou jít nad rámec zákonných požadavků, ale k tomu v dané věci nedošlo.

S poukazem na § 4 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny tvrdil, že závazné stanovisko vydané v souladu s tímto zákonným ustanovením, je samostatným správním rozhodnutím dle správního řádu, a proto je pro žalobce závazné. Připustil, že se jedná o úskalí zákonné terminologie, neboť přestože je zde uveden termín „závazné stanovisko“, nejedná se o závazné stanovisko, nýbrž o rozhodnutí dle § 67 správního řádu.

Odmítl námitku žalobce, že zákaz těžby smrků v porostních skupinách by musel být zakotven v některém ze zákonů, aby mohl být včleněn do rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Poukázal na tzv. zákonné zmocnění v § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody, dle kterého lze konkrétním způsobem upravit práva a povinnosti adresátů.

Uvedl, že § 33 odst. 2 lesního zákona upravuje nahodilou těžbu, ale podmínka pod č. 5) vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o vydání závazného stanoviska omezuje těžbu ve skupinách, kde bude probíhat těžba obnovní.

Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 15/2007-141 ze dne 17. 07. 2008 s tím, že pokud žalobce namítal, že rozhodnutím správních orgánů dojde k ohrožení či poškození životního prostředí v lesích a k možnosti vzniku škody na zdraví a majetku dalších osob, je zapotřebí, aby k takovému tvrzení dodal i důkaz o tom, že následek vznikl.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takovýto postup akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Dle § 24 odst. 1, 2 věta první a druhá lesního zákona v rozhodném znění lesní hospodářské plány (dále jen „plány“) jsou nástrojem vlastníka lesa a zpracovávají se zpravidla na deset let. (2) Plány obsahují ustanovení závazná a doporučující. Závaznými ustanoveními plánu jsou maximální celková výše těžeb a minimální podíl melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu.

Dle § 27 odst. 1 věta první a druhá, odst. 3 lesního zákona vlastník lesa, který je povinen hospodařit podle plánu (§ 24 odst. 3), je povinen předložit návrh plánu ke schválení orgánu státní správy lesů ve dvou vyhotoveních do 60 dnů po skončení platnosti předchozího plánu. Orgán státní správy lesů plán schválí, pokud není v rozporu s tímto zákonem a ostatními právními předpisy. (3) Pokud orgán státní správy lesů předložený plán neschválí, je vlastník lesa povinen ve lhůtě stanovené orgánem státní správy lesů předložit upravený návrh plánu nebo do 30 dnů od doručení vyrozumění o neschválení plánu podat u tohoto orgánu písemné námitky. O námitkách rozhodne nadřízený orgán státní správy lesů do 30 dnů. Neuzná-li námitky, stanoví současně lhůtu pro předložení upraveného návrhu plánu orgánu státní správy lesů.

Dle § 4 odst. 3 věta první, druhá a třetí, odst. 4 věta první, druhá a třetí zákona o ochraně přírody a krajiny v rozhodném znění závazné stanovisko orgánu ochrany přírody z hlediska tohoto zákona je také nezbytné ke schválení lesních hospodářských plánů a protokolárnímu předání lesních hospodářských osnov, k odlesňování a zalesňování pozemků nad 0,5 ha a k výstavbě lesních cest a lesních melioračních systémů. K pěstebním a těžebním zásahům v lesích prováděným v souladu s lesním hospodářským plánem, nebo protokolárně převzatou lesní hospodářskou osnovou a při nahodilé těžbě se závazné stanovisko orgánu ochrany přírody nevyžaduje. Závazné stanovisko ke schválení lesních hospodářských plánů a protokolárnímu předání lesních hospodářských osnov se vydává na žádost příslušného orgánu státní správy lesů. (4) V rámci řízení o vydání závazného stanoviska podle odst. 3 orgán ochrany přírody provede také hodnocení důsledků lesních hospodářských plánů a lesních hospodářských osnov pro evropsky významné lokality, nebo ptačí oblasti. Orgán ochrany přírody nevydává souhlasné závazné stanovisko ke schválení lesních hospodářských plánů a protokolárnímu předání lesních hospodářských osnov, pokud by měly významný negativní vliv na příznivý stav předmětu ochrany evropsky významné lokality, nebo ptačí oblasti. V ostatních případech orgán ochrany přírody vydá souhlasné závazné stanovisko.

Dle § 90 odst. 1 věta první, druhá zákona o ochraně přírody a krajiny souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona k plánům a politikám, které nejsou schvalovány ve správním řízení, se též nevydávají ve správním řízení. Souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu jsou závazným stanoviskem podle správního řádu.

Soud o věci uvažil takto:

Podstatou sporu je posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, resp. postupu správního orgánu I. stupně doplnit do závazného stanoviska k LHP pro LHC podmínky, kterými byly vlastníku lesa stanoveny povinnosti.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobce podal dne 27.02.2009 žádost o vydání závazného stanoviska dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, k návrhu LHP pro LHC Gerimo – Jindice na období 01.01.2009 – 31.12.2018. Správní orgán I. stupně dne 07.05.2009 vydal žalobci souhlasné závazné stanovisko s podmínkami, obsaženými ve vedlejším výroku rozhodnutí. Proti vedlejšímu ustanovení výroku rozhodnutí se žalobce odvolal ke správnímu orgánu II. stupně. Odvolací orgán zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně s odůvodněním, že se nedostatečně zabýval odůvodněním podmínek stanovených ve výroku rozhodnutí.

Následně správní orgán I. stupně vydal dne 08.03.2010 souhlasné závazné stanovisko dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, ke schválení LHP pro LHC Gerimo - Jindice. Ve vedlejším ustanovení výroku uvedl, že souhlasné závazné stanovisko se vydává za následujících podmínek:

- 1) V porostní skupině 4A 12 nebude těžena žádná jiná dřevina, než akát a smrk. V porostní skupině 4A 13 nebude těžena jiná dřevina, než smrk.
- 2) Hospodaření navržené v LHP pro LHC Gerimo - Jindice musí zaručovat snížení plochy LHC porostlé smrkem oproti současnému stavu.
- 3) Na stanovištích ovlivněných vodou bude LHP počítat pro obnovu porostů jako s meliorační a zpevňující dřevinou také s jedlí.
- 4) LHP bude pro obnovu porostu počítat i s bukem.
- 5) V obnově nebude plánována směs dubu a smrku.
- 6) V porostních skupinách, ve kterých bude probíhat obnovní těžba, bude vždy ponecháno na těžební ploše (v obnovním prvku) několik dospělých stromů k přirozenému dožití a následnému rozpadu. Hustota ponechaných stromů bude minimálně 5 stromů/1 ha tzn. minimálně 1 strom/20 arů, přičemž v obnovním prvku o rozloze menší, než 20 arů musí alespoň jeden takový strom zůstat. Doporučuje se využít stromy nižší ekonomické hodnoty (souše, košaté listnáče, pionýrské dřeviny, stromy poškozené apod.). Nebude-li v konkrétním obnovním prvku dostatečný počet stromů vhodných pro výše cit. účel, budou vybrány stromy v náhradní, jiné části LHC. Na přítomnost stromů vhodných k ponechání na stanovišti bude pamatováno již v těžbách výchovných, aby následně v mýtném věku takové stromy v porostních skupinách existovaly (viz rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 016242/2010/KUSK/2, sp. zn. SZ 034564/2009/KUSK/5).

V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že LHC Gerimo – Jindice má rozlohu 226,67 ha a je utvářen dvěma osamocenými lesními enklávami v polní krajině. Ze zjištěné věkové struktury porostů dovodil, že v minulosti zde docházelo k velkoplošným disturbancím. Konstatoval nízkou míru ekologicko-stabilizační funkce tohoto celku, která byla způsobena nepřirozenou dřevinnou skladbou, zejména nadměrným zastoupením smrku. Důsledkem jsou degradační vlivy na místní půdní prostředí, dochází ke snižování diverzity fytocenóz a zoocenóz a ohrožení „umělých“ smrčín vichřicemi, dendrofágy a klimatickými změnami (častější období sucha). Předložený plán hospodaření v LHC pro nadcházející decennium posoudil jako velmi problematický, neboť realizací návrhu LHP by se zmíněná ekologická negativa výrazně prohloubila. Proto přistoupil ke stanovení vedlejších podmínek souhlasného stanoviska. K jednotlivým podmínkám uvedl následující:

- 1.) návrh hospodářských opatření plánuje v porostních skupinách 4A 12 a 4A 13 jejich úplné vytěžení, což by způsobilo snížení ekologicko-stabilizační funkce a porušení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Pokud by byl z porostních skupin vytěžen smrk a akát, bude tato část LHC z momentálního ekonomického užítku pro vlastníka zhodnocena a zároveň budou zachovány vzrostlé duby, jasany, břízy, olše a modříny, které zachovají ekologickou hodnotu drobné lesní enklávy v orné půdě.

- 2.) hospodaření nastolené návrhy hospodářských opatření vlastníka lesa je v rozporu s § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny směřováno k maximální preferenci smrku. Smrk však negativně působí na půdu proto, je nutné zastoupení smrku v druhové skladbě porostu systematicky snižovat oproti současnému stavu a podle toho také koncipovat tento lesní hospodářský plán.
- 3.) LHC má výrazné zastoupení stanovišť ovlivněných vodou, proto je nutné, aby byla v návrzích hospodářských opatření mezi dřeviny určené k obnově porostu zahrnuta i jedle.
- 4.) je nezbytné v potenciálních přirozených lesních ekosystémech prosadit buk lesní, neboť jde o hlavní meliorační a zpevňující dřevinu.
- 5.) původně zvolená směs smrku a dubu je nevhodná, neboť ve vzájemném smíšení tyto dřeviny nelze prakticky vůbec pěstovat, jelikož dub je světlomilný a bude rychle rostoucím smrkem zastíněn a následně potlačen.
- 6.) veřejným zájem na přírodě blízkých hospodářských způsobech hospodaření v lesích je, aby byla ponechána část stromů přirozenému rozpadu, což neohrozí ekonomiku. Zdůraznil, že absencí mrtvého dřeva větších rozměrů v hospodářských lesních ekosystémech dochází k oslabení jejich funkčnosti a ekologické stability.

O odvolání, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (odvolání proti vedlejšímu ustanovení výroku správního rozhodnutí I. stupně ze dne 30.05.2010), rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím v němž zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky. Námitku nezákonnosti rozhodnutí, které překračuje rámec zákonných povinností žalobce a vyžaduje od něj aktivní činnost, žalovaný odmítl s tím, že závazné stanovisko orgánu ochrany přírody je z hlediska zákona § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nezbytné ke schválení LHP. Citovaný zákon ani správní řád neupravují obsah závazného stanoviska k LHP a nevylučují uložení podmínek orgánem ochrany přírody dle zmíněného zákona. Podmínky stanovené ve výroku rozhodnutí vycházejí jednak z předloženého návrhu žalobce, ze zhodnocení stávajícího stavu LHC a z odborného vyhodnocení dopadu navrhovaných opatření na významný krajinný prvek. Vyloučil nezákonnost odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v potřebě zachování ekologicko-stabilizační funkce lesa s ohledem na zájem na zachování biodiverzity a ochranu zvláště chráněných druhů. Rovněž odmítl odvolací námitku ohledně nemožnosti zapracování stanoviska orgánu ochrany přírody do LHP. Zákon nestanoví, že by se orgán ochrany přírody v řízení dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny měl zabývat pouze navrhovanými závaznými ustanoveními LHP. Tento orgán se k závaznému stanovisku vyjadřuje jako celku, nejen k jeho vybraným kapitolám. Popřel, že splnění podmínek 1.) a 5.) ve vedlejší výrok rozhodnutí by mělo charakter porušení § 13 odst. 1 lesního zákona. Splnění těchto podmínek, tj. požadavků netěžit jinou dřevinu než akát a smrk a ponechání několika dospělých stromů v obnovním prvku k přirozenému dožití, nebrání účelnému obhospodařování pozemků určených k plnění funkcí lesa. K námitce zvýšení rizika pádu větví a stromů v důsledku realizace vedlejších podmínek uvedl, že ke škodám na zdraví, majetku, přírodě či životním prostředí se dopouští žalobce svým hospodářským záměrem obnovovat smrk, což je ze všech dřevin dřevina, která nejvíce trpí vyvracením a polomy při větru.

Žalobce prvou a třetí žalobní námitkou namítal nezákonnost správních rozhodnutí orgánu I. stupně a žalovaného. Spatřoval ji v překročení zákonem stanovených mezí pro obsah závazného stanoviska dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny a ve včlenění požadavků - podmínek orgánu ochrany přírody - do vedlejšího ustanovení výroku závazného stanoviska ke schválení LHP.

Ze zákonného znění § 27 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že příslušný správní orgán po předložení návrhu LHP tento buď schválí, nebo nikoliv. Pokud jej neschválí, vrátí jej s připomínkami předkladateli k přepracování. K jinému procesnímu postupu není zmocněn.

Správní orgán je povinen schválit návrh plánu, pokud není v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny a ostatními právními předpisy. Jedním z případů, kdy návrh plánu nevyhovuje ostatním právním předpisům, je negativní závazné stanovisko orgánu ochrany přírody dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Pro takovou překážku jej nemůže příslušný správní orgán schválit. Pokud dojde k vydání negativního závazného stanoviska orgánem ochrany přírody, které se netýká závazných ustanovení LHP, je požadavek orgánu ochrany přírody na zapracování stanoviska do návrhu LHP vydán nad rámec zákonného zmocnění a v této části bude považován za doporučení. Správní orgán však nemůže návrh LHP schválit s tím, že schválení podmíní provedením všech změn odpovídajícím jakýmkoli požadavkům uvedeným v závazném stanovisku orgánu ochrany přírody.

V případě neschválení plánu upravuje lesní zákon následující postup:

- a) vlastník lesa buď ve stanovené lhůtě návrh plánu upraví, nebo
- b) podá námitky proti neschválení plánu, o kterých rozhoduje ve správním řízení Ministerstvo zemědělství, jako nadřízený orgán. Jelikož Ministerstvo zemědělství rozhoduje o námitkách jako orgán I. stupně, lze proti jeho rozhodnutí podat rozklad dle § 152 správního řádu.

Výše uvedenému zákonnému výkladu zcela odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu např. rozhodnutí NSS č. j. 3 As 48/2008-113 ze dne 12. srpna 2009, v němž bylo konstatováno: „v řízení o vydání závazného stanoviska k lesního hospodářskému plánu podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, nepřísluší orgánu ochrany přírody ze žádného ustanovení uvedeného zákona, aby ukládal žadateli o souhlas povinnost uvést v lesním hospodářském plánu opatření ke zlepšování životního prostředí (zde redukce kleče) a to stanovením výše a umístění těžby kleče v doporučujících ustanoveních, a tímto podmiňovat svůj souhlas s předloženým lesním hospodářským plánem.“

V nyní projednávané věci soud nepochybně, že při hospodaření v lesích je vlastník lesa vedle lesního zákona a prováděcích právních předpisů povinen dodržovat povinnosti stanovené zákonem o ochraně přírody a krajiny. Les je ex lége významným krajinným prvkem, který má důležitou funkci pro uchování ekologické stability krajiny. Proto je jednou z podmínek schválení LHP závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Orgán státní správy lesů přitom může LHP schválit pouze tehdy, pokud není v rozporu s ostatními právními předpisy, a to zejména zákonem o ochraně přírody a krajiny. V souladu s názorem Nejvyššího správního soudu zdejší soud akcentuje, že při vydání závazného stanoviska dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny orgán ochrany přírody hledisky uvedeného zákona posuzuje, zda LHP není s tímto zákonem v rozporu. Je zapotřebí vycházet ze skutečnosti, že LHP je základním nástrojem vlastníka lesa – žalobce. Jak vyplývá z textu vedlejších podmínek žalobou napadeného rozhodnutí, správní orgán I. stupně dospěl k názoru, že návrh LHP pro LHC Gerimo-Jindice je v rozporu s § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a proto stanovil žalobci závazné povinnosti v rámci výsadby konkrétních stromů jedle a buku viz podmínky č. 3), 4), 5) a také podmínky pro těžbu. Pro porostní skupinu 4A 12 byl stanoven zákaz těžby dřevin kromě akátu a smrku a pro porostní skupinu 4A 13 zákaz těžby smrku viz podmínka č. 1). V podmínce 6.) bylo zapracováno závazné ustanovení plánu dle § 24 odst. 2 věta druhá lesního zákona. Konkrétně minimální podíl melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu tak, že hustota ponechaných stromů bude minimálně 5 stromů/1 ha tzn. minimálně 1 strom/20 arů, přičemž v obnovním prvku o rozloze menší, než 20 arů musí alespoň jeden takový strom zůstat.

Na základě výše citovaného zákonného ustanovení neměl správní orgán I. stupně pravomoc jakkoliv zasahovat do žalobcem předloženého LHP pro LHC Gerimo - Jindice. Pokud měl správní orgán I. stupně za to, že žalobcem předložený LHP nevyhovuje závaznému stanovisku orgánu ochrany přírody, neměl jej schválit, ale měl žalobci stanovit lhůtu pro přepracování a předložení plánu upraveného tak, aby respektoval závazné stanovisko vyslovené orgánem ochrany přírody. V daném případě však správní orgán I. stupně předložený LHP schválil, ale do jeho textu doplnil šest závazných podmínek, kterými výslovně podmínil svůj souhlas s LHP pro LHC Gerimo-Jindice. Správní orgán I. stupně tím, že vydal podmíněný souhlas s žalobcem předloženým LHP, nedodržel výše uvedený zákonný postup, resp. jednal bez zákonného zmocnění a vykonával tím státní moc nad rámec článku 2 odst. 3 Ústavy, neboť jí neuplatňoval v mezích zákona. Žalovaný proto pochybil, pokud postup správního orgánu I. stupně potvrdil.

Z výše uvedených důvodů soud shledal první i třetí žalobou uplatněné námitky důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Naproti tomu soud neshledal opodstatněnou druhou žalobní námitku částečné nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. V ní žalobce tvrdil nedostatečné vypořádání jeho odvolací námitky, že § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny neumožňuje schválení LHP jakožto stanoviska podmíněného splněním dodatečných podmínek.

Podle obsahu odůvodnění žalovaného rozhodnutí k tomu žalovaný uvedl jen slovní spojení: „viz výše“. Z celkového znění odůvodnění rozhodnutí je však zřejmé, že se jí žalovaný zabýval při své argumentaci k první odvolací námitce, kdy na straně 6 odstavce první uvedl, že zákon o ochraně krajiny nezakazuje podmínit souhlasné závazné stanovisko splněním podmínek orgánem ochrany přírody. V této souvislosti soud upozorňuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu usnesení ze dne 19. 02. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74 (publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS), v němž bylo judikováno, že „*rozsah provedeného přezkumu musí nalézt odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu*“. Tak tomu bylo v projednávané věci žalobce, neboť z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, jaké skutkové a právní důvody vedly žalovaného k závěrům v posouzení jednotlivých odvolacích žalobních bodů a na základě jakých úvah k nim dospěl.

Pokud žalobce poukazoval na povinnost vlastníka lesa hospodařit dle LHP, řídit se v něm uvedenými pravidly hospodaření a na možnost zvýšeného rizika vzniku škod na zdraví či majetku (ohrožení návštěvníků a lesního personálu v LHC pádem větví a stromů) v souvislosti s plněním vedlejších podmínek LHP pro LHC Gerimo –Jindice, žalovaný takovou námitku s odkazem na rozhodnutí NSS č. j. 1 As 15/2007-141 odmítl s tím, že je nutné nejprve prokázat vznik tvrzeného následku. V citovaném rozhodnutí NSS se uvádí: „*Subjekt vytváří vlastním jednáním podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů; zákon však vyžaduje také, aby toto jednání (ve formě konání nebo opominutí) způsobilo předvídaný následek. Zákon za tento následek výslovně považuje „ohrožení nebo poškození životního prostředí v lesích“.* ...*Je třeba tedy důkazu o tom, že vznikl následek (ohrožení, poškození), který zákon sankcionuje.*“ Podle stanoviska soudu je takovým následkem již existence stavu „ohrožení“ a je na žalobci, aby existenci jím tvrzeného stavu ohrožení řádně prokázal.

Na základě výše uvedených skutečností soud podle ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $2 \times 2.100,-\text{Kč} = 4.200,-\text{Kč}$, a dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $2 \times 300,-\text{Kč} = 600,-\text{Kč}$. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 6.800,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Martina Flory, Dr.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. října 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová